

est terminatio adverbialis, quae numeralibus subiungitur: सहस्रकृत्वः । *millies*, χιλιάκις, nihil amplius.

*41. b. महिमानं तवेमं । ED. CALC. apponit substantivo masculini generis neutrum pronominis: महिमानंतवेदं । Fefellit, puto, librarium vel editorem terminatio accusativi, quasi vocabulum esset compositum cum मान. Sed est a महिमन् nomin. महिमा, et derivatur a महत् per affixum इमनिच्.

*44. b. Inest huic versui nodus. Si synaloephen in his verbis: प्रियायार्हसि pro more resolvimus in: प्रियाय अर्हसि apparet dativum hic non convenire; ex analogia praecedentium expectabatur genitivus. Sed si vel maxime scriberetur: प्रियस्यार्हसि, molesta foret tautologia: quid enim interest inter सखि et प्रिय? Mallem ergo intelligere genitivum feminini, ut sit: प्रियायाः अर्हसि । Hac ratione prodibit sententia vere elegans: » Sicuti » pater filio, amicus amico, amans amicae, debes » mihi, o dive, veniam dare.« Obstat regula, dicat aliquis, qua, spiritu finali abiecto, tollitur synaloephe, et manet hiatus. At nonne interdum ea infringitur a poetis in metri gratiam? Cf. RAMAY. I, cap. 19, sl. 3:

इयमक्षौहिणी सेना यस्याहं पतिरीश्वरः ।

अनया सहितो गत्वा योद्धाहं तैर्निशाचरैः ॥

Negari nequit यस्याहं contractum esse e यस्याः अहं; neque lectio est suspecta, quod de sexcentis editionis Sriramapurensis locis affirmare haud sane ausim.